

Глава XIV

С Хоная вървахме по входния коридор на нашия БУРЕВЕСТИК. След нейното идване да ме вземе от астероида, мислите ми бяха още доста разконцентрирани от всички онези размисли, след които не можех съвсем да се отпусна, дори и при радостта на Хоная от повторната ни среща. Вече се била уплашила за мен, каза ми тя. Дяволски силно беше това сблъскване. Никой не знаеше нищо за другите. И за себе си не знаех къде се намирам. На една от откъснатите от корабоносача части ме отнесе в неизвестна посока. Иначе последвало бързо възстановяване на корабоносача, много бързо, обаче преди това имало и жертви. И то немалък брой, добави Хоная. Кимнах. Всъщност, беше ми неприятно, защото не се присъединих в еднаква степен към нейното въодушевление от нашата среща. Неволно дори я поглеждах със съмнение в искреността на чувствата ѝ. Понеже онова с духовете така ми се беше загнездило в съзнанието, че изобщо не можех да се отърся от тягостното усещане. А след това и нейните игриви погледи ставаха все поддържани, а и това пак не беше приятно, затова започнах да търся малко по-оживена тема за разговор. Обаче нищо подходящо не ми идваше на езика. Странно. Преди при общуването си с Хоная изобщо не бях имал затруднение заради липса на думи. Дори бяха прекалено много, и на двама ни думите идваха без каквото и да било напъгане. Пораждаха се от само себе си, без специално размишление. А сега вървах до нея и изкуствено се усмихвах.

- Знаеш ли, Петър – започна Хоная след пауза, иначе не прекалено дълга, но все пак доста смущаваща, – моите уморени сънародници в онова помещение за почивка, както виждам, са оставили у теб доста силно впечатление.

Усмихнах се. Думата „впечатление“ в този момент ми подежда като шега. Просто ме обзеха леко хумористично-несериозни мисли.

- Малко по-различни изглеждаха от вас тук. Искам да кажа, по-различни... – опитах се да поясня.

И Хоная се усмихна при моето търсене на подходяща дума за очевидно не най-ясното за мен понятие.

- Там, на астероида, хванали някакъв острин – казва тя.

- Да. Хм. Острин, да – отговорих аз.

Хоная отмести погледа си от мен. Дяволски бързо прочете мислите ми. А и на мен вече не ми беше трудно да констатирам нейните. Поне тогава не ми беше трудно; имах чувството, че не греша.

Но неочаквано Хоная звънко се разсмя, спря се, бързо се обърна към мен и игриво ме погледна:

- Острин, нали?

Не знаех какво да отговоря. Палава хитрост играеше ту в очите ѝ, ту в ъгълчетата на устните ѝ.

- С острините не сме приятели. За това вече имаше възможност да се убедиш, нали?

Продължих да я гледам мълчаливо. Красива беше. Така, както говореше... Не можех напълно да потисна у себе си възхищението, прекалено жив беше нейният поглед, само че известно съмнение се промъкна в моето вече доста утвърдено мнение.

- С острина разговаря, нали? – Хоная всъщност изобщо не се нуждаеше от отговор. Просто само за да ми направи добро впечатление ми постави този въпрос, както достатъчно ясно прочетох на лицето ѝ. По моето поведение беше отгатнала вече всичко. – И какво ти каза после този острин за нас? Че сме духове?

На Хоная ѝ се струваха забавни тези нейни констатации, пък и ни най-малко не беше изгубила самообладание и това беше своеобразно натоварване за моето мислене.

Погледна ме:

- Вярваш ли в духове?

- Хм – беше всичко, което ей така, набързо ми излезе от устата. – Не. Всъщност не, – добавих все пак след това.

- Е, нали виждаш – веднага реагира Хоная. – Не

вярваш!

Завъртях отрицателно глава:

- Не.

Хоная ми се усмихваше:

- Значи можеш да ми повярваш, че и аз не съм дух.

Сега имах всичко на куп. Много информация. Прекалено много се събра. От всякакъв вид. А Хоная беше красива. Дяволски красива. Моето търсене на решение с анализ на всички случайни мисли и след това с повторно сглобяване на различните констатации, може би трябва да се е отразило на лицето ми. Обичах я. Въпреки всичко. Усмихваше ми се.

- Знаеш ли, Петър – започна отново тя, – ние сме стара цивилизация. Толкова стара, че вашата дума „традиция“ при нас може да се употреби само частично. По-не по отношение на нашето свързване на различни понятия с нея. Тук са определени, свещени за нас принципи, които според нас имат дълбок смисъл. Животът за нас е свещен. Всичко, което е живо, е свещено за нас. Всички живи същества. Таим дълбока почит към всичко живо.

Усмихнах се в знак на одобрение на думите ѝ:

- Хубаво казано. Приятно е да се чуят такива думи от устата ти.

- Думи? Е, окей. Още доста неща трябва да ти кажа за нас, обаче преди това и за острините.

Хоная замълча. Разбира се, заслушах се, защото не можах ей така набързо да добавя някаква смислена забележка, макар че ми идваха доста мисли.

- Вероятно онзи острин ти е говорил и за тяхната ядрена война? – попита тя.

Кимнах в потвърждение.

- Да, спомена я. И също така онези, оцелелите, които по техните тогавашни критерии били най-добрите сред тях.

- Да, би трябвало да са били най-добрите войници. Но проблемът не е толкова в изключително подчертаните способности въз основа на такъв избор. По-големият

проблем е в нещастната случайност. Преди всичко, групата на оцелелите била много малобройна. Само всичко на всичко няколко десетки индивида.

- Какво? Само няколко десетки? – този толкова малък брой беше за мен изненада. – Разбрах, че са били няколко десетки хиляди.

- А, така ли? Острините ни най-малко не обичат да говорят нито за този брой, нито за тези свои избраници, на които чувствената недоразвитост, да не кажем безчувствеността, била вродена. Иначе това го знаели още по времето на тестовото избиране, но за тях тогава най-важно било бързото реагиране във военни условия. Цял куп важни способности, които иначе притежавал средностатистическият острин, липсвали на тези избраници. Направо били същински инвалиди в областта на чувствата. И не само на чувствата. И след това точно тези оцелели острини продължили развитието на тяхната цивилизация с дълбоко убеждение за превъзходството на собственото им елитно малцинство и за своята мисия. Създали истински митове за способностите, въз основа на които били избрани. А за предупредителните призиви за наличие на негативни качества, просто „забравили“. Всъщност, отначало омаловажавали значението им и ги изтиквали към периферията на своите размишления, докато с течение на времето тези техни определения не им станали навик, който по-късно преименували в традиция. И това сега е тази традиция въз основа на предания, която толкова често споменават, както си могъл да чуеш. Така било, докато не се срещнали с нас. Или по-точно, отначало доста дълго време сме живеели като съседи с по-малко взаимни контакти. Но въпреки това все повече и повече сме се опознавали взаимно и ние сме могли все по-ясно да установяваме техния дефект. Много предпазливо сме им го споменали. Ние сме по-стара цивилизация, която познава пътя на развитие на много други цивилизации на различни планети. Знаем какво е изгубено в онази тяхна ядрена война. И им казахме как могат да отстранят отделните негативни качества. Отначало се вслушаха. Дори ни се стори, че ще

се съгласят на постепенно генетично надграждане. Но след това се спряха и започнаха някаква разправия за едно такова отклонение от тяхната традиция. Възникна въпросът какво произтича от гените и какво – от предаността към своите ценности, своята традиция, която някои отделни острини започнаха отново да изтъкват на висок глас. Образува се силна група, която твърдеше, че напредък е възможно да се постигне без промяна на гените, а накрая всичко се усложни от растящото възвеличаване на собственото им развитие с окончателната констатация, че трябвало да променят нас, а не себе си. След това се започна. Нищо не разбираха. Всичко, което им кажихме за себе си, всичко отхвърляха като неприемливо. Докато изведнъж нищо у нас вече не им харесваше. Всичко им пречеше. И накрая констатираха, че единствено те могат да бъдат носители на по-нататъшното развитие, а ние – изобщо не, въпреки че им казахме много за нашата цивилизация, значително по-стара от тяхната. Извървели сме по-дълъг от техния и доста по-солиден път на развитие. Не така тесен, насочен само към военна технология, а и към областта на изкуството и новите форми на живот. Особено що се отнася до последното, ние сме на несравнимо по-високо ниво на развитие от тях. Те отхвърлят този факт както с просто отрицание, че и за тях са приемливи различните форми на живот, така и с омаловажаване на нашата по-висока степен на развитие на цивилизацията като цяло. Така различията между нас все повече се увеличаваха, докато не се стигна до техния опит за проникване в нашите енергийни полета.

- Завладяването на тези ваши енергийни полета щеше ли да им осигури надмощие над вас? – попитах аз.

- Ами не могат да ги завладеят. Обаче някои сред тях са съвсем убедени в своите военни и завоевателски способности, а това е последица от безбройните митове от тяхната, както казват, история, въпреки че по-голямата част от нея са си я измислили едва допълнително или, по-точно, така раздули и изменили някои случаи с относително малко значение, че по-късно от тях станали

вече съвсем невероятни истории. Направихме анализ на възникването на тези събития. И наистина, техните предци имали много военачалници, така че съществува основание от този вид. При това обаче, многобройните блестящи дела на отделни острини до значителна степен са само плод на въображението на по-късните поколения. Заради непрекъснатото присъствие на тези легенди в ежедневието им живот, някои острини вече са изгубили усета си за реалност. По-късно някои екстремисти се събрали в подходящия момент и на подходящото място, както казвате на Земята. Последва опитът за проникване в нашите енергийни полета и ни нанесоха, както можа да видиш, доста щети, но защитата ни не пробиха. Трудно можем да разберем как изобщо им е дошло на ум нещо такова. Съвсем малко данни за нас дешифрирали и решили да предприемат нападение.

- Обаче и вие не можете сега да влезете в своите енергийни полета. Във всеки случай, това е било опасно нападение, – казах аз с намерение да посоча опасността на острините, които Хоная, съдейки по нейните думи, малко прекалено подценяваше, поне по отношение на военната област. За мен евентуалният победител в тази тяхна война изобщо не беше съвсем ясен.

Обаче Хоная направи отрицателно движение с главата:

- Не могат да ни победят. И на бойното поле можем да се мерим с тях. Тези енергийни полета бяха само наше предимство. Може да се съжاليا повече поради факта, че това ще се покаже едва след конфликта, след войната, която можехме да избегнем, ако бяхме освободили нашите мощности, произвеждани от тези енергийни полета. А иначе, още не е изгубено всичко. Все още можем да осигурим мир, който е толкова необходим за оцеляването на вас, земляните.

- А защо на нас? – неволно изрекох аз.

- Защото боеве ще се водят и във вашия участък от космоса, а там, където бъдат такива сблъсъци, няма да остане нищо живо. Цялата ви планета ще бъде унищожена. Това трябва да предотвратим.

- Даа, хм – измърморих аз. И това може да е истина. Въпреки че Хоная може би малко пресилваше. Само за нещо такова не можех да ѝ повярвам просто така. А от друга страна, при всички тези мощни оръжия, които притежават както чутините, така и острините, няма да е необходимо много за унищожаване на живота на Земята. Вероятно катастрофа би могла да се случи и по погрешка. По дяволите. Хоная все пак пресилва. Имах някакво такова усещане. Както и да е, всичко това е крайно проблематично.

- Много странно ми се струва, че някаква високо-развита цивилизация така тясно ще се насочи само към изграждане на своя военен потенциал – подхвърлих аз едно от своите съмнения. – Е, да, все пак добре е, че поне вие сте вървели по по-нормален еволюционен път.

- Да – с усмивка потвърди Хоная и наблюдаваше промяната на изражението на лицето ми. Разбира се, не бях съвсем убедителен с думите си, които бяха само за миг в съответствие с моите размишления, а иначе вероятно не, защото трябваше да се съобрази с много неща, а аз не можех да кажа нещо по-определено, въпреки че се мъчех. Леко въздъхнах от някакво безсилие. Всичко, значи, и не беше така, защото, от друга страна, след това нещата не си съответстваха.

Хоная продължаваше да ме наблюдава. Отново отгатна мислите ми.

- Петър, виж, ами вече няма никакви пречки. Вече нищо не ми трябва да крия пред теб. Видя нашите битки. Трябваше да видиш това. Сега знаеш как бързо може да се стигне до унищожение на Земята. Трябва да ти е станало ясно от всичко това. Ние сме за мир. Но не само това. Досега също така го поддържахме и ще го поддържахме и занапред. А и ти можеш да допринесеш нещо за това. И тъй като и вие, земляните, не можете да останете настрана от този спор между нас и острините, трябва да действаме заедно. Досега разчитахме повече на твоето чувствено възприятие и твоите размишления по усет. Знаехме, че ще усетиш нашето приятелско отношение към вас, земляните, и това досега беше доста-

тъчно.

Хоная говореше доста спокойно. И, също така, самоуверено. Когато продължи, имах впечатлението, че е искрена:

- Петър, доста далеч е нашата родна планета, където и сега живеят нашите сънародници. А ние сме пионери. Когато сме достигнали висока степен на развитие, сме построили големи космически кораби за хилядолетни пътувания. И така, един от тези кораби достига дотук, където сме сега. Още преди острините сме пристигнали. Те идват по-късно. Ние сме първата чужда цивилизация, която те срещат, така че за тях това се явява нещо ново, затова реагират на нас много разумно, съвсем приятелски са при нашите първи срещи и ние ги приемаме като свои съседи. Тук има достатъчно място за нас, за тях и също за земляните. Оставяме ги на спокойствие, тъй като за нас дори е приятна близостта на други цивилизации, а и те не представляват никаква опасност за нас. Поддържаме познания с периодични срещи, на които се опознаваме постепенно, чрез разговори помежду си, ходим си на гости едни на други. Така минава доста време и всичко вече показва трайно установени добросъседски отношения. Всички имаме от всичко достатъчно, не се забелязват никакви нужди от промяна на каквото и да било. Наистина, някои хора от наша страна предупреждават, че непременно трябва да бъдем предпазливи, тъй като острините започват да ни настигат в технологично отношение. Предупрежденията се отнасят и за тяхната военна традиция, пропита от легенди, пълни с жестокост и почитане на военачалници. Обаче всички наши сравнителни анализи на техния и нашия военен потенциал показват нашето достатъчно голямо преимущество. Всичко изглежда наред. И според нашите оценки изненади не са възможни. След това се стига до онова неочаквано нападение или опит за проникване в енергийните полета, а това веднага сменя дотогавашното мирно съседско съжителство със състояние на вражда. „Защо направихте това?“, ги питаме веднага на първите преговори. Но те изведнъж изваждат на

бял свят аргументи, базирани на някакви техни проучвания и анализи, като упорито твърдят, че тези техни глупави идеи са правилни.

- Как изобщо им е дошло нещо такова на ум? – попитах аз и поклатих глава с неодобрение на поведението на острините към приятелски настроените чутини. Всичко се крепеше на някакви измислици, затова в пристъп на любопитство подхвърлих: – И какво всъщност са си измислили?

Пръстите ми с леко стискане си играеха с ръката на Хоная, докато продължавах да си разменяме погледи, при което отново почувствах човешката ѝ топлина, макар и не еднаква през цялото време, защото размишлението ѝ в търсене на подходящ избор на думи я ограничаваше при иначе съвсем спонтанното изразяване на чувства, които сега, при тази среща, след началната въздържаност заради размишленията ми за духове, вече отново се опитах да изразявам все по-непринудено.

- Петър, че нашите отношения с острините не са прости, вече сам разбра, обаче размерите на тези противоречия сигурно по-трудно ще си представиш. Вероятно не си си и помислил за възможността различията между нас и острините да са по-големи, отколкото, например, различията между нас и човешката цивилизация на Земята.

Направих движение с глава, с което исках да покажа, че условно приемам такива размишления:

- Че противоречията ви доведоха до военно положение, вече знам. И споровете заради определено преимущество не са ми чужди. А иначе, че сте различни с острините, можах да узная едва напоследък, макар че съвсем ясна представа все още нямам. – Усмихнах се с леко неудобство. – Ами тук има доста неща, които трудно мога да свържа. И какво от всичко това най-много пречи на острините?

- Това, че се застъпваме за различни форми на живот – беше незабавният отговор на Хоная, без замисляне.

- А, така ли? – в миг през главата ми прелетяха

различни мисли, защото между онези духове и Хоная наистина трудно можех да направя връзка, всъщност за мен беше повече неприятно, отколкото трудно. Внезапно си помислих за евентуална вътрешна разлика. Че сред чутините има духове и освен тях – различни чути-ни, такива, като например Хоная. Доста приятна мисъл. Така цялата тази история след това ще бъде доста полесна за възприемане. Няма да имам нищо против „различните“ чутини, тъй като досега не са ми пречили. По-не не прекалено много.

- Нашето свързване с човешката форма на живот на Земята – продължи Хоная, – по мнението на острините е унижаващо. То било признаване на равностойността на примитивни раси, ако не по-голямата им стойност. Напразно им обяснявахме, че нищо такова не е истина и че вземаме от хората само техните страсти, техните копнежи. Да, Петър, човешките копнежи ни освежават. Човешката същност е богата по своите чувства и когато приемем от вас вече използваната душа, празна, изпразнена от чувства, тя също така ни съживява, защото ни подтиква към бързо самоизграждане на личността и защото събужда у нас творческото начало, а това отново ни изпълва с живот. Така сме в процес на постоянно преобразяване – първо, заради свързване с интересна човешка личност, със същество, пълно с живот, пълно с всички видове жизнени реакции – от яд и гняв до веселие и житейски радости, второ, заради сливане с празно, безинтересно създание, с такава духовна мизерия в него, че съпротивата срещу приемането на нещо такова в себе си още повече ни възбужда. А от всички тези пъстри форми на живот острините можаха да констатира единствено това, че били сме само работи на някаква иначе много развита цивилизация, нищо друго. Според тях в нашето начинание е логично само това, че всички членове на нашия пионерски флот измрели, останали сме само работи с програми за поддържане на живота и затова сме потърсили определен вид живи същества, с който след това да установим симбиоза. Истинските живи представители на по-високоразвитите цивилизации,

според острините, изобщо не биха направили нещо такова. Това, разбира се, е безсмислица. Въпреки това, такива размисли съвсем лесно стават най-близки на такива надменни и влюбени в себе си представители на някаква цивилизация, каквато са острините.

От тези обяснения на Хоная всичко това ми ставаше все по-малко ясно от преди. Всички обяснения изглеждаха ако не убедителни, то поне възможни, въпреки че определянето на чутините като роботи от острините, което, разбира се, би означавало, че Хоная е робот, ни най-малко не ми харесваше, пък и не беше особено убедително. А в края на краищата, обяснението на Хоная би могло наистина да е възможно. Това, че никакви истински живи същества не биха избрали формата на развитие на чутините, също така беше трудно да приема. В това обяснение се усещаше прекалената надменност на острините.

- Наистина са интересни всички тези форми на живот, да - казах накрая, след кратко обмисляне.

- Да, Петър, много неща могат да бъдат интересни - веднага оживено обобщи Хоная. - Съществуват много форми на живот и всяка от тях има своите предимства, които пък за страничния наблюдател могат да бъдат по-трудно разбираеми.

- Нима вие, чутините, познавате по-подробно още някаква форма на живот? - усмихнах се, този път малко по-непринудено, защото вече прекалено много ми дойдоха всички тези констатации и мнения.

- Да, още една форма на живот е интересна - каза Хоная с игриво тайнствена усмивка на устните. - Доста знаем за вас, земляните, за човечеството, за хората на Земята. Някои открития наистина са забавни. Вече сте достигнали степен на развитие с доста сложни изисквания към индивида, макар че все още оставате на нивото на много малък процент на използване на умствените си способности. Също така, изграждането на личността при вас е по-изложено на въздействието на случайни събития. В това отношение доста се различаваме от вас. Всъщност, тук е ключът към най-големите различия

между нашите цивилизации. Изграждането на личността за нас е едновременно наука и изкуство. Изпитваме удоволствие от своето изграждане. Разбира се, не можете да направите това като нас, обаче можете да направите доста повече. Познаваме способностите на вашите индивиди, не става дума само за техните страсти, за тяхната чувственост, а и за техните спящи способности. Ние ги приемаме в себе си и след това ги изграждаме според нашите обичаи.

- А как постигате това?

- Това не може да се каже с няколко думи. Пък и не ти и трябва да знаеш. Сами постепенно ще откривате как е възможно по-добре да използвате своите способности. А разбира се, както вероятно се досещаш, усърдието на индивида при това не е достатъчно. Трябва да се знае как се прави това.

- Даа – обобщих аз, – според мен, мнозинството съвсем сигурно ще направи нещо в тази насока, ако знае как, т. е., ако може. Поне, доколкото знам. Вие бихте ли ни дали малко такива знания?

Хоная звънко се засмя:

- Ние, чутините, имаме страсти, чувственост и разни копнежи повече от земяните и на тази основа изграждаме своите личности. Тук има доста различия между нас, да. Но и вие, земяните, имате в себе си немалко различни страсти и копнежи, които можете смислено да хармонизирате с околната среда, в която се намирате. При това наистина сте забавни. Поне гледано отстраня. – И като прие сериозно изражение, продължи: – Разбира се, докато не се стигне до хаос от преплитането на вашите страсти с разума, когато не знаеш какво ще надделее накрая. Ние се владеем по-добре.

- И как сте постигнали това?

- Трябвало е да го постигнем. Защото с приемане на всички склонности на някой от вашите индивиди със склонност да убива, някой от нас може да предизвика истинско клане сред нас. Разбира се, не можем да допуснем това. А и достатъчно опит сме насъбрали. Формирали сме истински мисловни системи.

- Значи, можете да вземете от човек страсти, чувства и изобщо всичко, което определя индивида, и да надстроите това със своите знания за изграждане на личност и така да получите ново живо същество? – предположих аз.

- Да, доста добри резултати вече постигнахме в тази насока. – Хоная очевидно се наслаждаваше от отговора си. – Много добри.

- Обаче, бихте могли да изпратите знание от този вид на някоя друга планета чрез какъвто и да било носител за пренасяне на данни и на тази основа след това да изградите цивилизация, подобна на вашата? Дали ще е достатъчно само това знание? Нищо друго?

- Да, може би ще е достатъчно.

- И ако вие сте такъв вид цивилизация, как бих могъл да ви различа, да ви разпозная?

- Никак. И ние едва успяваме. – Хоная ме обгърна с ръце и се притисна към мен. Сега беше съвсем непринудена, очевидно ѝ харесваше да бъде до мен, но на мен не ми беше най-приятно.

- Обаче от това, което каза – помислих малко, обзет от съмнение, – мога да предположа, че ако на вашия кораб, с който сте пристигнали, вече е имало такова знание, в случай, че екипажът измре...

Хоная отново се засмя с жив, звънък глас. Всичко ѝ беше ясно. И не само това. Моите мисли я забавляваха. Голяма самоувереност излъчваше чрез искрящия си поглед, докато наблюдаваше как ми е трудно да изразя своите открития.

- Правилно и много добре е – гласът ѝ стана с един нюанс по-покровителски – да оставиш свободен път на въображението. Много неща са възможни. Ужасно много. Прекалено много за бързо възприемане на всичко. А само по себе си размишлението за всички тези възможности е забавно, нали?

Отново трябваше да повтора своя „хм“. Последните мисли на Хоная неочаквано ме пренасочиха към някаква забавна област на леко объркана основа.

- Забавно!?

Погледът ми се плъзна по бузите ѝ. Нищо роботско нямаше по нея. Нищо. Тя излъчваше изобилна женственост. Изобилна жизненост. Нито една моя мисъл не можеше реално да я свърже с никаква роботка. Това не можеше да направи дори и онова обяснение на остриите, според което екипажът на чутините измрял, след което развитието на тяхната цивилизация било продължено от роботи. Оттук би следвало, че Хоная е робот, а това ми се струваше неприемливо. Просто не можех да приема това, както и това, че била дух.

Въпреки че ми остана някакво съмнение... Дори се възмутих. Поне по моему. И сега ми каза и че размишленията за това били забавни за нея. Даа. Може би. Ако за всичко това можех да размишлявам някъде на Земята, на дивана, вероятно щеше наистина да бъде забавно. Обаче трябва да сътруднича тук. Тук ще има стълкновения, тук ще бъде война. Аз дори съм един от ключовите участници, а все още не ми е съвсем ясно, дали съм на правилната страна. Е, да... Тази мисъл... Откъде се взе? Защо няма да съм на правилната страна? Някакво съмнение... Вече знам нещо за всичко това, разбира се. Само че напълно, стопроцентово, не мога да реша, защото някои аргументи на онзи острин все пак ми се струваха доста уместни. Дяволски уместни. Ако не беше Хоная, вероятно нямаше изобщо да мога да взема решение. И все още трудно вземам решение. С леко отрицателно поклащане на главата спрях тези свои размишления. Може би, все пак трябва да помагам на остриите...?

- Петър - отново заговори Хоная, - изобщо не се обременявай с прекалено много размишления. По-добре се остави на усета си и постъпвай според него, както правите вие, хората, когато нещата не са ви изцяло разбираемо ясни.

Кимнах в потвърждение и с подозрение погледнах Хоная:

- Знаеш ли, тези размишления въз основа на усета са също по-така... така... - за кратко замълчах. - И размишленията на тази тема може да са забавни. Както

и тези твои размишления за различните възможности. Лесно не можеш да им хванеш края. Колко глупави решения вземат хората ей така, по усет.

- А също и важни – на устните на Хоная продължаваше да играе усмивка. – Поне когато не ти остане нищо друго, освен вземане на решение по усет, по-лесно можеш да вземеш решение по усет.

- Даа, е, да. Ако трябва да вземеш решение.

- Разбира се, понякога не става по друг начин.

* * *

Замислено наблюдавах показаното на холодисплея разположение на сраженията. Хиляди битки се водеха по всички гранични участъци между чутините и острините, а и все още пламваха нови стълкновения в мирните досега участъци на космоса. В холодисплея засвяха искри и това искрене мълниеносно се разпространи във всички посоки. Тези искри означаваха експлозии на мощни ядрени или енергийни бомби, вероятно от антиматерия. В тези взаимно унищожителни битки между чутините и острините трябва да са експлодирали хиляди, може би милиони от тези бомби. И още преди да угасне блясъкът на отделна експлозия, в непосредствена близост до нея се появяваше нова искра под формата на силно светеща кръгла лампичка, така изглеждаше на холодисплея. Всяка от тези лампички можеше с освобождаването на огромната си енергия да унищожи всичко живо на Земята. Както чутините, така и острините имаха повече от достатъчно такива бомби. Съдейки по мигащите светлинки на холодисплея, вероятно експлодираха вече милиарди. Милиард при тези космически размери има по-малко значение. А Земята – още по-малко. Толкова уязвима.

* * *

С устни докоснах бузата на Хоная непосредствено под ухото и с бавни целувки се плъзнах по шията ѝ.

- Хоная!
- Да, Петър.
- Ако отварянето на вашите енергийни полета доведе до възстановяване на равновесието на силите и с това – на мира...
- ... всичко ще бъде по старому, Петър.
- По старому?
- Какво те смущава в това?
- Ние двамата, Хоная. И ние двамата ли ще си тръгнем, всеки по своя път?
- Хоная не отговори, само малко по-силно се притисна в мен, а и самият аз я притиснах към себе си.
- А мъжа ти?
- Мъжа ми?
- И тази прилика между мен и него? Все още не ми е ясно как изобщо е възможно това.
- Петър, знаеш, както ти казах вече, че ние в нашата цивилизация посвещаваме на изграждането на личността най-голямо внимание.
- Хм. Интересно, да. При нас, на Земята, това е само нещо, което така и така само се формира, въпреки че някои индивиди говорят по-високо за това, дори и професионално, обаче без масова реакция, която да мога да проследя. Но сигурно за това доста се размишлява.
- Знам, Петър, познавам условията при вас. Основната борба за оцеляване при вас все още присъства прекалено силно, за да бъдете способни за по-непринудено самоизграждане.
- Не знам, по отношение на това трудно бих казал нещо по-определено. Освен това, досега никой не ми се е оплаквал от своята личност. Доколкото знам, нас повече ни смущават слабостите на разни хора близо до нас, отколкото нашите собствени слабости. – Засмях се на своето остроумничене и тъй като тази моя констатация ми беше забавна, трябваше да добавя още: – Е, разбира се. Ако попитат някой човек на Земята какви личности са хората около него, сигурно би се съгласил, че е наложително тяхното по-нататъшно изграждане или че е препоръчително цялостно преустройство, защото в пове-

чето случаи става дума за безнадеждни случаи. Всеки човек на Земята би могъл набързо да ти изброи някои свои познати като кандидати за цялостно преустройство.

Почти се наслаждавах на своята духовитост и съответно още по-непринудено се засмях, а след това, заради сдържаността на Хоная, отново се успокоих.

- Знам, че що се отнася до този въпрос, сме малко прекалено несериозни, обаче в тази област явно е трудно да се промени каквото и да било. Всъщност, дори и не знаем как, - добавих аз.

- Можете да направите доста повече, въпреки че вече сте успели да направите нещо, което иначе е малък процент - Хоная за няколко мига се усмихна и отново стана сериозна. - Интересува те сходството между мъжа ми и теб, както ми каза преди.

Кимнах потвърдително:

- Да, разбира се.

Помислих си за евентуална връзка между тяхната практика за изграждане на личността и подобие между мен и покойния мъж на Хоная, но не открих нищо наистина осезаемо.

- Знаеш ли, Петър, противно на острините, ние сме доста по-отворени към приемане на различни форми на живот.

- Различни форми на живот? - повторих аз. Наистина, би могло да става дума именно за това. Хоная беше изразително различна от онази чутинка там, в Чистилището или каквото там беше онова нещо, та каквото и да било сравняване на Хоная с някакви роботски форми беше неприемливо за мен. Не можех да я сравнявам нито с роботи, нито с духове. И нарочно да исках да направя това, нямаше да мога. А тук е и въпросът за мъжа на Хоная. И за изграждането на личността. Всичко това може би е взаимосвързано.

- При разбирането на различните форми на живот най-често се появяват затруднения заради нашата прекалено голяма отдалеченост, когато въз основа на опита и на определени познания прекалено бързо стигаме до

повърхностни заключения и констатации. Жалко, че ние двамата нямаме достатъчно време. С удоволствие бих те въвела в нашето изкуство на изграждане на личността.

- А няма ли да бъде възможно някога по-късно?

- Ще бъде възможно, обаче бих искала да те приближа до нашата цивилизация още сега, за да я обикнеш така, както я обичам и аз.

- Е, разбира се, ако ти принадлежиш към тази цивилизация, това за мен означава много. Вашата цивилизация ми е вече близка по своему.

Хоная се усмихна:

- Много се сближихме за това кратко време, нали?

- Сигурно ще можем да се срещаме и след възстановяването на мира, нали? Ако отварянето на вашите енергийни полета ще може да осигури мир...

- Разбира се, в нашия случай ще трябва да направят изключение.

- И какво означава все още за теб покойният ти мъж?

- Всъщност, все по-трудно ви различавам. Много си приличате. Ние, чутините, възприемаме изграждането на личността много свободно. Иначе за това имаме необходимите знания, а и достатъчно опит. Обаче всеки отделен човек незабавно взема решение за по-нататъшното изграждане на личността си. Личността при вас, земляните се изгражда въз основа на желания и способности, но и на страсти и дадени обстоятелства, в които сте попаднали. Ние, чутините, познаваме всичко. Обаче в нас живеят, освен нашето основно аз, дадено ни чрез еволюцията, и други живи същества. Повечето от тях прехвърляме в себе си след тяхната смърт, а някои връзки, иначе по-редки, заради забрана да се пречи на еволюцията на по-малко развитите цивилизации, установяваме и с живи индивиди.

- И твоят мъж е установил такава връзка с мен?

- Нали не ти е пречело?

- Не. Нищо не съм забелязал. Поне, докато не дойдохте да ме вземете.

Хоная се усмихна при това мое признание:

- Не е толкова просто. И за мен не беше лесно, когато го изгубих. Знаех за теб, защото често те споменахаше. Но колко дълбока е връзката между вас и, преди всичко, колко жива е, не съм знаела. Можем да прехвърлим в себе си всички страсти и наклонности от избрания индивид, а колко от това ще оставим да заживее в нас, е друг въпрос. Често това зависи от периодите, но винаги се ръководим от своя художествен усет за създаване на личност. Затова за мен беше невъзможно да оценя степента на прилика между вас двамата.

- И каква е тази прилика? - изплъзна ми се от езика.

Хоная ме погледна закачливо:

- Как мислиш?

- Харесвал те е?

- Аха - кимна тя в потвърждение.

- Е, ти си толкова красива, че мъжът ти е могъл да вземе това влечение към теб от който и да било друг, не само от мен.

- Да. Но не е.

- Откъде знаеш?

- Знам!

- Хм.

- Петър, вие, земляните, живеете в нас и прекарвате доста добре. Прехвърлянето се извършва след смъртта на землянина. Но в някои случаи става така както с теб и мъжа ми.

- Фуу! - отново ме обзеха разни мисли. Онова тяхно Чистилище отново и отново ме безпокоеше. Не би трябвало да е истинско Чистилище. Макар че трудно бих могъл да кажа какво е изобщо.

- Хоная, знаеш ли, онова ваше нещо в астероидния облак трудно бих могъл да нарека Чистилище.

Тя се изкикоти. Малко шеговито. И каза:

- Някаква междинна станция е. Никой досега не се е оплаквал от престоя в нея. Дори обратното. Повечето от тях са я окачествявали като много интересна идея. Доста добре ни се е удало всичко, поне според хората от

Земята.

- Междинна станция? А защо междинна?

- Петър, ние, чутините, не сме собственици на всички истини на вселената. Но знаем все пак да направим някои неща. Пък и доста такива неща сме направили.

- А, така ли?

- Петър - Хоная ме погледна в очите, - ние двамата ще трябва да вървим. Чакат ни. Известно време пътят до енергийните полета ще е все още в наши ръце, обаче след това боевете ще обхванат и тези участъци.

- Да, разбира се - кимнах аз в потвърждение. Очертаваше се дяволски убедителна опасност. Иначе, добре би било да чуя и острините какво казват за всичко това, обаче сега явно нямаше повече време. Но и те, как ужасно твърдо са убедени, че имат право! Така не се правело. Такива неща, каквито са експериментите на чутините. Самото начинание на чутините все пак е необикновено. Ако можех поне още малко да обмисля всичко това. Обаче, според Хоная, повечето хора охарактеризирали дейността на чутините като интересна идея. А острините упорито ги обиждат на работи. Но от друга страна, острините са си толкова самодостатъчни, че само заради това могат да бъдат опасни за земляните. Защото ние, земляните, нямаме за тях никаква стойност. Примирили са се само с това, че не им вредим. И какво ще стане после, след като премина през онези входни проверки и през всички бариери и освободя входа към енергийните полета?... Тогава никой няма да ме контролира. Ще мога да взема решение, което ще ми се стори най-умното. Обаче не. Хоная беше прекалено убедителна. В края на краищата, в космоса наистина има достатъчно място за всички; преди всички сегашни усложнения на входа на енергийните полета, в тези участъци е царял мир, доколкото мога да преценя. Продължителен. Много продължителен. И съвсем възможно е скоро да се възстанови още по-продължителен мир. Окей, ще трябва да освободя онези техни пропускателни пунктове към енергийните полета. Това трябва да го направя за

тях. И за себе си.
И за Хоняя...

КРАЙ